



Arrest

nr. 180 577 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEVENNE *loco* advocaat R. HEERMAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische afkomst Pashtoun te zijn. U bent afkomstig uit het tweede district in de stad Jalalabad, in de provincie Nangarhar. Uw familie is oorspronkelijk van Laghman. U bent geboren in het jaar 1374 of 1373 (westerse kalender: 1995). U bent afgestudeerd van de middelbare school in 2013. Vervolgens heeft u zichzelf voorbereid op het ingangsexamen voor de universiteit en werkte u af en toe in de winkel van uw broer.

Uw woning in Jalalabad was gelokaliseerd in de buurt van het hoofdkwartier van het National Directorate of Security (NDS) in Jalalabad. Op een dag vond uw vader een brief. Het was in het jaar

1393 (westerse kalender: 2014-2015). In deze brief werd gevraagd door de taliban om hen te helpen. De volgende dag kwamen twee leden van de taliban langs. Ze vertelden dat ze plannen hadden om de NDS aan te vallen en dat uw familie hen een plaats moest geven om te verblijven. Uw vader heeft dit geweigerd. Uw vader is dit gaan aangeven aan de NDS. Drie weken later werd het hoofdkwartier van de NDS aangevallen. Ongeveer 4.5 maand na deze aanval raakte uw vader vermist. Hij werkte als taxichauffeur tussen Kabul en Jalalabad en hij kwam niet meer naar huis. Uw familie heeft het bericht verspreid in de moskeeën dat hij vermist is en heeft ook een bericht in de krant geplaatst. Twee of drie weken nadat uw vader vermist werd kreeg u opnieuw een brief van de taliban. Hierin stond dat uw familie geweigerd heeft om hulp te bieden aan de taliban en dat daarom uw vader ontvoerd en onthoofd werd. U heeft dit bij de overheid gemeld maar zij konden niets doen. Ongeveer vijf maanden later werd uw broer, A. B.r, ook aangevallen en beschoten in zijn winkel. Hij overleed in het ziekenhuis. Het was in het jaar 1394 (westerse kalender: 2015-2016). Vier of vijf dagen na de aanval op uw broer heeft u Afghanistan verlaten, 6.5 maand voor uw aankomst in België. U reisde via Iran en Turkije en u kwam in België aan op 15 november 2015. U vroeg in België asiel aan op 3 december 2015.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw diploma middelbaar onderwijs, een eerste dreigbrief van de taliban, een tweede dreigbrief van de taliban, de krant met het opsporingsbericht voor uw vader, het overlijdenscertificaat van uw broer en een document van het Afgaans ministerie van Volksgezondheid inzake zijn dood.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen over de manier waarop uw problemen met de taliban ontstaan zijn, zijn door tal van ongerijmdheden niet aannemelijk te noemen. Bovendien bevatten uw verklaringen een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraven. Vooreerst is het zeer bizar dat de taliban, indien ze van plan waren een aanslag te plegen op het NDS-gebouw om enkele van hun leiders te bevrijden, dit zomaar zouden meedelen aan uw familie, gezien het risico dat ze hierdoor liepen dat hun plannen verraden zouden worden (CGVS p. 19, 22). Behalve het feit dat uw vader een religieuze man was en regelmatig naar de moskee ging kan u ook geen andere redenen geven waarom de taliban uw familie hadden uitgekozen om met hen samen te werken (CGVS p. 27). Er waren voordien nooit contacten tussen uw familie en de taliban (CGVS p. 31). Er zijn trouwens wel meer religieuze mensen te vinden in Afghanistan zonder dat ze daarom aanhangers zijn van de taliban. U maakt dus al niet aannemelijk dat de taliban uw familie vroegen om met hen samen te werken. Bovendien is het merkwaardig dat de taliban die het volgens uw verklaringen op uw familie gemunt heeft zo lang wachten met actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS p. 30). U geeft aan dat de taliban voor het eerst contact opnamen met uw familie door middel van een dreigbrief (CGVS p.20 & p.21). Vervolgens zijn er twee mannen van de taliban langsgesproken bij u thuis om de medewerking van uw familie te vragen voor een bevrijdingsactie bij de NDS (CGVS p. 22). Nadat uw vader deze medewerking weigerde verklaart u dat uw familie de volgende drie weken niets meer van de taliban gehoord heeft en ook geen problemen met hen gehad heeft (CGVS p. 24). Vervolgens vond er toch een aanslag op de NDS plaats. Ook gedurende de ongeveer vier maanden na deze aanslag geeft u aan dat de taliban geen contact meer opgenomen hebben met uw familie en dat uw familie geen problemen gehad heeft met de taliban (CGVS p. 25). Indien de taliban het op uw familie gemunt hadden en uw vader/familie wilden straffen voor het weigeren van medewerking en wegens het feit dat hij de autoriteiten gewaarschuwd had, dan is het toch wel zeer merkwaardig dat de taliban er zo lang over doen om hun ongenoegen met uw familie te uiten. Vier maanden na deze aanslag is uw vader niet thuisgekomen van zijn werk. U beweert dat u aanvankelijk niet wist wat er met uw vader gebeurd was

maar dat nadat uw familie rondvraag gedaan heeft in de moskeeën en een bericht in de krant plaatste, u een tweede dreigbrief kreeg van de taliban waarin duidelijk gemaakt werd dat uw vader ontvoerd en gedood was door de taliban (CGVS p. 26). Het is toch zeer bevreemdend dat de taliban bijna een half jaar zouden wachten om actie tegen uw familie te ondernemen als ze het op een dergelijke manier op uw familie gemunt hadden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader werkzaam was als taxichauffeur tussen Jalalabad en Kabul (CGVS p. 8). Indien uw vader op frequente basis op en neer naar Kabul reed kan er toch wel verwacht worden dat de taliban al eerder de mogelijkheid gehad zouden hebben om uw vader te treffen. Het feit dat de taliban bijna een half jaar gewacht zouden hebben roept ernstige vragen op rond de geloofwaardigheid van uw relaas.

Buiten die ene dreigbrief die uw familie ontving na het rondvragen naar uw vader heeft uw familie geen contact of problemen meer gehad met de taliban (CGVS p. 30). Vervolgens is er volgens u vijf maanden later een aanslag gebeurd op uw broer waardoor uw broer stierf. Ook hier is het toch zeer bedenkelijk dat de taliban een klein half jaar niets van zich laten horen en dan plots uit het niets een aanslag zouden plegen op uw broer. Er kan toch verwacht worden dat, indien de taliban het werkelijk op uw familie gemunt hadden ze ook op andere manieren contact zouden opnemen met uw familie. Het grote tijdsverloop tussen de verschillende incidenten die plaatsvonden en het gebrek aan concrete bedreigingen door de taliban in de tussenperiode doen ernstige vragen rijzen met betrekking tot de link die deze verschillende incidenten met elkaar verbindt. Buiten de dreigbrief die u beweert aangekregen te hebben, drie weken na het moment waarop uw vader vermist geraakte volgens uw verklaringen, is er geen enkele aanwijzing dat er een link is tussen de weigering van uw vader om de taliban te ondersteunen en zijn verdwijning (CGVS p. 27). Ook bij de dood van uw broer is er geen enkel element dat aangeeft dat uw broer specifiek gevisieerd werd door de taliban omwille van de acties van uw vader. U denkt dat hij door hen gedood werd omdat jullie een tweede dreigbrief hadden gekregen maanden eerder (CGVS p. 29). Tussen die dreigbrief en de aanslag op uw broer hebben zich echter geen andere feiten voorgedaan.

Verder blijven uw verklaringen over al deze gebeurtenissen zeer vaag. Zo slaagt u er niet in om het eerste contact met de taliban correct in de tijd te situeren. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u uw middelbaar onderwijs afgerond heeft en dat u zich voorbereidde op een ingangsexamen voor de universiteit (CGVS p. 16). Van iemand met een dergelijk opleidingsniveau kan er toch verwacht worden dat hij de gebeurtenissen met een dergelijke ingrijpende impact op zijn leven correct in de tijd kan situeren. Wanneer er door het CGVS gevraagd wordt naar het moment waarop uw familie de eerste dreigbrief van de taliban kreeg slaagt u er enkel in te zeggen dat het in het jaar 1393 (westerse kalender: 2014-2015) was (CGVS p. 20). U slaagt er niet in het moment van deze gebeurtenis verder te specificeren. U kan niet zeggen in welke maand of zelfs in welk seizoen deze gebeurtenis plaatsvond. Na aandringen door het CGVS verklaart u dat het "lang na de ramadan was" (CGVS p. 21). Uit de gegevens beschikbaar op het CGVS blijkt dat de ramadan dat jaar eindigde op 27 juli 2014. Verder blijkt ook dat de aanslag op de NDS waar u melding van maakt plaatsvond op 30 augustus 2014. Een kopie van deze gegevens werd toegevoegd aan uw dossier. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat de eerste dreigbrief die u kreeg ongeveer drie weken voor deze aanslag afgeleverd werd. Hieruit blijkt dus dat uw bewering dat u voor het eerst door de taliban gecontacteerd werd "lang" na de ramadan niet klopt. Het feit dat u een dergelijke gebeurtenis zo slecht in de tijd kan situeren is zeer bedenkelijk en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Ook wat betreft de andere elementen uit uw relaas blijft u zeer vaag. Zo kan u niet zeggen in welke krant het was dat uw familie een opsporingsbericht over uw vader liet plaatsen (CGVS p. 26). Het is bevreemdend dat u niet weet in welke krant u dit bericht liet plaatsen ook al zou het plaatsen van dit bericht door uw oom georganiseerd zijn. Zeker omdat u de krant met het desbetreffende bericht voorlegt als document om uw asielrelaas te ondersteunen. Er kan toch wel verwacht worden dat u enige kennis heeft van de documenten die u voorlegt. Daarnaast is uw kennis over de talibangroepering die volgens u uw familie bedreigde en uw broer en vader doodde ook zeer beperkt. Wanneer er door het CGVS gevraagd wordt naar uw kennis over de talibancommandanten uit uw regio verklaart u dat u geen talibancommandanten kent (CGVS p. 13). Wanneer er wordt doorgevraagd slaagt u er in om de naam van één iemand te geven die een commandant en woordvoerder bij de taliban is. U kan echter niet meer informatie over deze persoon geven (CGVS p. 14). Verder vermeldt u ook de algemeen bekende naam Haqqani, deze persoon is ook een commandant bij de taliban volgens u. Meer informatie kan u echter niet geven. Later verklaart u dat u niets over de activiteiten van de taliban weet (CGVS p. 29). U geeft echter ook aan dat u thuis over een TV beschikt en dat u soms TV keek (CGVS p. 14). U beweert dat er dagelijks rapporten zijn over de activiteiten van de taliban en over hoeveel mensen er gedood werden (CGVS p. 31). Het is zeer eigenaardig dat u zo weinig informatie kan geven over de taliban in het algemeen en over de specifieke talibangroepering die uw familie viseerde. Als u naar TV keek en gedurende een periode van meer dan

een jaar gevisieerd werd door de taliban kan er toch verwacht worden dat u meer informatie heeft over de activiteiten van de taliban.

Tenslotte zijn er ernstige vragen te stellen bij de geloofwaardigheid van de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas en identiteit. Zo verklaart u dat uw familie in de eerste week na het verdwijnen van uw vader een opsporingsbericht in de krant liet plaatsen (CGVS p. 26). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u twee tot drie weken na het plaatsen van dit bericht een tweede dreigbrief van de taliban hebt gekregen (CGVS p. 27). In het bericht dat u in de krant liet plaatsen staat dat uw vader vermist is sinds 7/11/1393 (westerse kalender: 27/01/2015). De dreigbrief van de taliban is echter ook gedateerd op 7/11/1393, dus op de dag dat uw vader verdween terwijl de brief zelf pas twee à drie weken nadien zou bezorgd zijn. Het is toch wel zeer frappant dat deze dreigbrief op de exacte datum gedateerd werd waarop uw vader vermist geraakte, wanneer deze brief pas enkele weken nadien werd bezorgd. Voor zover de dreigbrief toch op dezelfde dag zou zijn opgesteld waarop uw vader verdween, kan men zich vragen stellen waarom de taliban dan nog enkele weken zouden wachten om deze te bezorgen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt door het CGVS, verklaart u dat u hier niets over weet en dat u wanneer uw vader vermist werd u een bericht in de krant heeft laten plaatsen en dat er vervolgens een brief aankwam (CGVS p. 28). Dit verklaart geenszins het feit dat de data vermeld in het krantenartikel en in de dreigbrief zowel elkaar tegenspreken als uw eigen verklaringen tegenspreken. Deze inconsistenties doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven moet er gesteld worden dat er uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg gering is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals hierboven aangegeven zijn er ernstige vragen te stellen bij de geloofwaardigheid van de documenten die u voorlegt. Documenten hebben bovendien slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De taskara en diploma kunnen hoogstens een bewijs zijn van uw identiteit en scholingsgraad en voegen verder niets toe aan uw asielrelaas.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u uw asielrelaas niet geloofwaardig is zodat u ter zake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: (i) UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, d.d. 19 april 2016, Reisadvies FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan en (iii) Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van verzoeker.

Per drager brengt verweerder een aanvullende nota d.d. 12 december 2016 bij samen met de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 3 oktober 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn familie bedreigd werd door de taliban omdat zij geweigerd had hulp te bieden aan de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd op basis van de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen gelet op (i) het grote tijdsverloop tussen de verschillende incidenten die plaatsvonden en het gebrek aan concrete bedreigingen door de taliban in de tussenperiode, (ii) verzoekers verklaringen over deze gebeurtenissen zeer vaag zijn en er (iii) ernstige vragen moeten gesteld worden bij de geloofwaardigheid van de documenten die verzoeker ter staving van zijn relaas voorlegt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat de taliban nadat verzoekers vader geweigerd had om zijn medewerking aan hun plannen om een aanslag op het hoofdkwartier van de *National Directorate of Security* (NSD) te verlenen, een half jaar wachtten alvorens actie te ondernemen tegen de familie. Verzoekers vader was taxichauffeur en reed in die hoedanigheid frequent tussen Jalalabad en Kabul. Dienvolgens kon worden verwacht dat de taliban al veel eerder verzoekers vader zouden getroffen hebben aangezien zij - gelet op zijn publieke functie als taxichauffeur - hiertoe meermaals de mogelijkheid hadden. Het feit dat de taliban bijna een half jaar gewacht zouden hebben roept ernstige vragen op rond de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Vervolgens is er volgens verzoeker gedurende vijf maanden niets gebeurd tot er een aanslag werd gepleegd op verzoekers broer waardoor deze stierf. Ook hier is het weinig aannemelijk dat de taliban gedurende een klein half jaar niets van zich laten horen en dan plots uit het niets een aanslag zouden plegen op verzoekers broer. Er kan toch verwacht worden dat, indien de taliban het werkelijk op verzoekers familie gemunt hadden ze ook op andere manieren contact zouden opnemen met diens familie. Het grote tijdsverloop tussen de verschillende incidenten die plaatsvonden en het gebrek aan concrete bedreigingen door de taliban in de tussenperiode doen dan ook ernstige vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten. Verzoekers verweer "*De taliban is immers niet bij machte om toe te slaan wanneer zij willen, zij dienen wat dat betreft 'hun moment' af te wachten.*" kan dan ook geenszins overtuigen gelet op voormelde feitelijke omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker in zijn verklaringen over al deze gebeurtenissen zeer vaag blijft ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas verder. Verzoeker slaagt er immers niet om het eerste contact met de taliban correct in de tijd te situeren. Verzoeker slaagt er enkel in te zeggen dat dit in het jaar 1393 (westerse kalender: 2014-2015) was maar kan verder niet specificeren in welke maand of zelfs in welk seizoen deze gebeurtenis plaatsvond. Verzoeker stelt dat hij reeds geruime tijd Afghanistan heeft verlaten en aldaar een traumatische ervaring is ontvlucht zodat het niet onlogisch is dat door de tijd bepaalde gebeurtenissen moeilijker te situeren zijn. Van verzoeker die verklaarde zijn middelbaar onderwijs afgerond te hebben en bezig was zich voor te bereiden op een ingangsexamen voor de universiteit kan evenwel verwacht worden dat hij de gebeurtenissen met een dergelijke ingrijpende impact op zijn leven specifieker in de tijd kan situeren.

Ook de documenten die verzoeker ter staving van zijn relaas aanbrengt kunnen niet overtuigen. Verzoekers familie liet immers in de eerste week na het verdwijnen van zijn vader een opsporingsbericht in de krant plaatsen. Verzoeker verklaarde vervolgens dat de taliban een tweede driegbrief stuurden twee tot drie weken nadat het opsporingsbericht in de krant was verschenen. In het bericht dat in de krant verscheen staat dat verzoekers vader vermist is sinds 7/11/1393 (westerse kalender: 27/01/2015) terwijl de dreigbrief van de taliban is ook gedateerd op 7/11/1393. De vaststelling dat de data vermeld in het krantenartikel en deze in de dreigbrief zowel elkaar tegenspreken als verzoekers eigen verklaringen in samenhang met het gegeven dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat veel valse Afghaanse documenten in omloop ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn maakt dat de bewijswaarde van deze documenten nihil is. Ten overvloede kunnen documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in de mate ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing als volgt vast:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker brengt onder meer het UNHCR-rapport van 19 april 2016 bij. Zoals ook de bestreden beslissing reeds aanhaalde blijkt uit dit rapport dat niettegenstaande erin wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen voorkomen inzake de veiligheidssituatie van Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken door verzoeker toegevoegd is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister brengt verder niets bij voor wat betreft het onderhavig beroep.

Verzoeker brengt derhalve geen stukken bij die aantonen dat de analyse van de veiligheidssituatie van Afghanistan gehanteerd door het Commissariaat-generaal onjuist of achterhaald zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER